

Correspondentie in 1753

Berend Sommer

Het was mijn gewoonte om nog voor het ochtendgloren te ontwaken, terwijl de dauw nog aan het spreekwoordelijke lover kleefde. Lover genoeg in Zwitserland. Ik keek hoe het blauw van de lucht steeds een lichtere tint aannam en merkte sardonisch op dat ik de dag één stap voor was.

‘Zoals alle groten,’ mompelde ik, niet in het bijzonder tegen iemand gericht, ‘ben ik gezegend met een kleine behoefte aan slaap. Dat treft, want mijn tijd is uitermate kostbaar.’ Ik spoedde mij naar de bel, om de reeds paraat staande bediende naar mijn slaapvertrek te sommeren en de benodigdheden voor de dag aan te reiken. De eerste koffie werd op het daarvoor bestemde kabinet gezet, waarna ik me al neuriënd in de aangereikte robe de chambre hees; om vervolgens het benodigde aantal schepjes suiker, drie, met een achteloos gebaar in het kopje te laten belanden. Ik roerde eveneens achteloos.

Nog voor mijn secretaris binnenkwam om met mij de agenda van de dag door te nemen, was ik reeds in gedachten verzonken over de mogelijkheid om terug te keren naar Parijs. Ik miste Parijs vurig. De manier waarop men mij daar aanbad, waarop iedereen naar mijn gunsten dong, de manier waarop ik door tegenstanders vermeden werd en het fanatisme waarmee mijn reputatie werd bezoedeld. Dat laatste tevergeefs. De vooruitblik op een kwade reactie van het publiek, na een sneer van de pen, een genoeg dat zijn gelijke niet kent. Het vulde mij met levenslust. Toch was mij uiteindelijk vriendelijk verzocht om de stad te verlaten.